

Reci NE!

"Luka, a greš?"

"Kam?" je rekel.

"Na Mančino zabavo. Res bo super."

"Ja, pridem," je odgovoril in sam pri sebi mislil, da raje ne bi šel.

Poleg tega bo tam verjetno tudi Sandra. Oh, Sandra. Dolgoletna simpatija, ki verjetno sploh ne ve, da obstaja. Želel jo je videti.

"Kdaj se pa začne?"

"Mislim, da ob osmih," je rekel Lukov najboljši prijatelj Leo.

"Poleg tega nas boš vse pobral spotoma, ker imaš zaenkrat samo ti avto."

"Kdaj vas poberem?"

"Ob pol devetih, pred kavarno. Pa glej, da ne boš pozen."

Tako so se razšli. Luku pa je upanje za čim krajšo zabavo padlo v vodo. Res ne prenaša pijanih ljudi. Govorijo neumnosti, obnašajo se neodgovorno in povrh smrdijo po bruhanju ali pa po pijači.

"Pritisni na gas, Luka, da ne bomo zadnji na zabavi!" so rekli vsi prijatelji, ki so se zrinili v avto.

Ko so prišli na naslov družine Škrbec, je iz hiše (ne hiše, dvorca!) že butala glasna elektronska glasba. Na dvorišču je stalo kakih deset avtov.

"Torej, tole ne bo majhna zabava," je pomislil Luka in tisti trenutek mu je že bilo žal, da je sploh prišel. Prijatelji so pohiteli v notranjost, on pa se je vlekel kot megla. Ko je vstopil, je obnemel. Ni razložil vsega, ampak dvorec je bil ogromen in razkošen. Že samo dnevna soba je bila velika kot tri sobe v njegovi hiši.

Njegovo oko je zapazilo Sandro. Čisto rahlo je pospešil korak in se ji pridružil pri kuhinjskem pultu. Ravno si je natakala pijačo. Pomislil je: "Malo zgodaj za pijačo, a ni?" A se ni zavedal, da je to izrekel na glas.

"Pa tudi, če je ... A boš?"

Luka res ne mara alkohola, odkar je njegov oče umrl v prometni nesreči pred petimi leti. Ni je povzročil on, temveč mlad pijan voznik, ki je zapeljal na nasprotni vozni pas. Takrat je prisegel, da ne glede na okoliščine ne bo pil. Ampak zdaj nima toliko moči, da bi zavrnil to pijačo, ki mu jo ponuja. Ona! Kaj pa bi si Sandra mislila o njem, če bi zavrnil pijačo? Verjetno, da je čudak in še strahopetec povrhu.

"Lahko, ampak čisto malo."

Natočila mu je neko mešanico in se mu zasmejala: "Tako se govori."

Kozarec je vzel iz njene roke in spil požirek. Sandra ga je še vedno gledala ...

"Kaj pa tako buljiš vame?"

"Nič, nič, samo zamislila sem se ..." je rekla in odkorakala stran.

"Okej, to pa je bilo čudno."

Namenil se je poiskati Lea. Ker ni našel nobenega od svojih prijateljev, se je napotil v sadovnjak. Tam je preostanek pijače zlil stran.

Nato pa je zaslišal korake za sabo in se obrnil. Neka punca in fant sta prišla. Fant zelo pijan, punca pa je bila trezna na pogled.

"Pa zakaj si se tako napi!!? Poglej se!"

Naslednji trenutek je fant bruhal v nek grm in punca je samo zmajevala z glavo.

"Hey, rabita pomoč?"

"V bistvu ja. Poznaš koga, ki ima kašno vrečko za bruhanje?"

"Ja, par vrečk imam tudi v avtu za vsak slučaj. Pridem takoj nazaj."

Ko se je namenil k avtu, je srečal Lea. Bil je že malo nadelan.

"Halo, stari! A mi daš ključe od avta, ker sem nekaj pozabil notri."

"Ja, itak. Ravnokar sem se namenil k avtu."

Luka je vzel dve vrečki, Lea pa nikakor ni uspelo dobiti nečesa izpod sedeža.

"Na, ključe od avta, ko boš dobil izpod sedeža, kar rabiš, me poišči in mi jih vrni."

Ker se je Luka malo zamudil s prijateljem, je pohitel k puncici in fantu. On je še vedno bruhal, ona pa se je še vedno jezila nad njim.

"Izvoli."

"Hvala. Zdaj pa ... Na dvorišču imam avto, vendar bi rabila tvojo pomoč pri nošenju tega težaka."

"Ni problema."

In tako sta ga podpirala celih 20 minut (ker je moral med potjo vsaj desetkrat bruhat).

"Hvala ti še enkrat ..."

"Res, z veseljem sem ti pomagal. Pa varno vozi!"

In sta se že odpeljala. Pogledal je na uro, bila je že skoraj polnoč. Mama mu je rekla, naj bo ob polnih doma, tako da se bodo morali odpraviti. Šel je v notranjost hiše in pregledal vse sobe, a nikjer jih ni našel.

"Mogoče pa so že pri avtu ..." saj jim je jasno povedal, da si bodo morali poiskati nov prevoz, če jih ne bo 15 čez polnoč pred avtom. Ko je prišel do dvorišča, kjer naj bi bil parkiran njegov avto, ga ni bilo.

"Leo! Preklete ščene malo!" Hitro je povlekel telefon iz žepa in ga poklical ... Enkrat, pa dvakrat, desetkrat, ampak ni bilo odgovora. Pomislil je: "Če začnem teči proti domu, mi bo mogoče še uspelo." Ves prepoten je pritekel domov. Ko je odklepal vrata, so se mu roke pošteno tresle. Mislil je, da bo mama prišla na hodnik in ga začela spraševati in ovohavati, če je kaj pil. Ampak tokrat ne ... mama je namreč zaspala na kavču.

"Še dobro. Ji bom jutri povedal, kaj se je zgodilo."

Zbudilo ga zvonjenje telefona ... neznana številka.

"Prosim?"

"Dan. Je to Luka Rogelj?"

"Ja. Kdo kliče?"

"Policija ... Ali pogrešate avto?"

"Ja, ampak ... kako veste?"

"Vaš avto je bil udeležen v prometni nesreči."

Takrat se mu je stemnilo. Takoj je vedel.

"Pa ne, Leo!"

"Ja, gospod. In še trije drugi ... vsi, na žalost ... niso preživeli."

O ne, ne, ne ... Gotovo sanjam ... Nato se je vščipnil. Niso sanje.

"Gospod, ali lahko vprašam, kdo je vozil in kako je do tega prišlo?"

"Vozil je mladenič Leo Primožič. Vozilo mu je ušlo izpod nadzora in zapeljali so čez rob in nato po bregu navzdol."

"Hvala, gospod, za informacije," je rekel s hladnim glasom in prekinil. Solze so se mu ulile po licih.

Komaj se je zadržal, da ni začel kričati.

"Leo, zakaj si to naredil!? Zakaj, zakaj, zakaj?"

Čez par mesecev ...

"Dober dan. Jaz sem novi prostovoljec."

"Tako mladino potrebujemo, ja," je rekla receptorka.

"Kar po stopnicah do drugega nadstropja in potrkajte na osma vrata levo."

"Hvala," je rekel in že hitel po stopnicah.

Čez par trenutkov je potrkal na vrata in zaslišal: "Naprej!"

"Dan, jaz sem ..."

"Vem, kdo si. Prostovoljec, po dolgem času. Dobrodošel v rehabilitacijskem centru. Boš kar takoj začel ..."

"Upam, da bom s tem pomagal ljudem, ki so v stiski, ker so doživeli to, kar so – zaradi neodgovornih ljudi," je rekel in z nasmehom začel nov dan.

Meta Lukan, 8. raz., OŠ Rovte
Mentorica: Ljudmila Treven